

האם היה יוסף בורג משלם עבור שיחת גוביינא של הוועדה, ומי ישן עם מי?

■ הרצל מפלסטיקה: כך כינה שימרון פרס בחמת-זעם

שבוע כי הוא עיף ומותש, ולא יכול להתרכז.

זאת, מעיף להיות ככותרת. שימחה דיניץ סיפר בסוף ה

ככפונעורים גיבשו את המס' קנות בפרשת-פולארד. בכל

■ הם לא ירדו מהכותרות — ששת המופלאים שהסתגרו

בנימין צמח אחיו של נחום צמח, מייסד תיאטרון הבימה במוסקווה. נכח בעת טקס-האשכבה לשחקן המנוח רמאל קלצ'קין. לצידו של נחום ישב השחקן מישה אשרוב, ששאל אותו שאלות הדסה קלצ'קין (בתמונה משמאל) שלחצה את ידי הבאים לחלוק כבוד אחרון לבעלה. הדסה שמרה על איפוק במשך רוב הטקס. מלבד לכמה רגעים שבהם ניגשו אליה חברים משכבר הימים, כמו יוסי דיין (בתמונה).

את אליהו בן-אלישר, שהי אשימו כמתן עדות-שקר לפני ועדת-אבן. מהיכן שאב פרס את הכינוי הלשונות הרעות מל- עיוות, כי כך כינה פעם אנראר אל-סאראת המנוח את בן אלישר הגאה והמוזקן (כמו הר- צלו). עת כיהן זה כשגריר ישראל במצרים.

■ ערב פירוס מסקנותיהן של שתי ועדות-הבירור שעסקו בפרשת-פולארד, נזכר מי שנוכח כיצד הוקמה ועדת-חקירה על השאלה "מי רצח את ארלוזורוב?" מעשה שהיה כך היה: שימרון פרס, או ראש-האופוזיציה, נקרא אל ראש-הממשלה דאז, **מנחם בגין**, והתבשר על הכוונה להפיץ את הכור הגרעיני בעיראק. כיום ליכנו של הנושא הרגיש, פיתח פרס — אדם תרבותי לכל היעיות — "סמול-טוק". פרס שאל את בגין: "נו, מה אתה אומר על הספר של **שבתאי בר-בת?**" (הספר שעסק בפרשה). בגין התעניין: "איהו ספר?" פרס נדהם מכך שבגין לא היה מעורב כן בספר שהסעיר את הישוב, ר- הבטיח לשלוח לו עותק. הבטיח — ואפילו קיים. בגין קרא את הספר וחמתו בערה בו להשחית. מייד העלה את הנושא לסדר היום הרחוף של ישיבת-הממשל: לא הקרובה, וכך קמה ההחלטה: לא ועדות-בירור, לא דיונים מת- חמקים בפורומים לא ברורים אי לא ועדת-חקירה שתחשוף אחת ולתמיד את האמת-לאמתה. שי- תשפוך אור על תיפקודם של ה- נוגעים לדבר ותצביע על האש- מים בצרח-ארלוזורוב.

■ לאור הנהוג הפופולארי יותר ויותר לטלפן לביתו של **מנחם בגין**, המתבודד, ולנסות לגרום אותו בלשוננו על הנעשה בעולם החיצון, יש כוונה ל- החליף את מיספר-הטלפון החסיי שלו. בפרט התגזז מקורביו על העובדה שסירובו של בגין להתי- ראין לרגל העשור למהפך ה- פוליטי הוקלט ושודר לאומה כי שיורר חי. זה גרם להחלטה. **דפנה ברק**

קמפיין פולארד

בן-אלישר: "לשם מה היינו צריכים להתחזק? בשביל השטרות? לא ראינו שום-דבר פרט לרוחות... בעצם, המלצרות היו נחמדות..." למען הדין: הלילות בנעורים היו קצרים ביותר — לילה אחד התחיל ב-2 לפנות-בוקר, והלילה השני התחיל רק ב-5 לפנות-בוקר. שני הלילות הסתיימו ב-7 לפנות בוקר, עת הושכמה החבורה. שעת-ההשכמה נקבעה על פי שעת ארוחת-הבוקר במוסד — 7.30.

בעת הארוחות לא דיברו על פישולי פולארד. שם כיכב שימחה דיניץ, הידוע בהומור לכל עת. פרט לכך, עסקו כולם באכילה ובהוריה למגיש, "יהודי בשם סאלח מזועלם".

■ כיצד הצליח להתל אהוד אולמרט בוועדה כה נכבדה, ואחר-כך בכנסת-ישראל, ופשוט להשתלט על הרוח המסקרן ביותר באותן שעות?

ההסברים מתחילים ב"היינו המומים", וממשיכים ב"היינו כלי-כך עיפיים. לא שמנו לב, לא חשבנו, לא תיפקדנו. רצינו לגמור כבר עם העניין, היינו מותשים" ומסתיימים ב"היינו כחולמים". סיפר אחד מחברי-הוועדה: "אולמרט הציע לאורי רדי את העיסקה, ולפני שהסקננו להבין — ברח עם החומר..." דבר אחד ברור: אולמרט, שהתחייב להביא החומר, המודפס בעזרת שירותי-המישרד האדיבים שלו, ב-19.30 לכנסת, הופיע רק ב-22.30. מדי 10 דקות טילפנו אליו אורי רדי ואבא אבן, וקיבלו את התשובה: "אני מגיע עוד 10 דקות!" עוד 10 דקות ועוד 10 דקות, וקטעים מהרוח כבר התפרסמו בתקשורת לפני פירסומו הרשמי. באורח פלא שודרו הקטעים המחמירים עם פרס ורדין, והזנח חלקו של ארנס, המופיע ברוח. את התרמית שנוצרה לרוח בקרב הציבור באותו הערב, עקב ההרלפות המגמתיות — כך טוענים חברי-המערכת — לא ניתן כבר לתקן. מה שאיש מהם לא ידע: אולמרט למד טכסים זה אצל מורו ורבו, **שמואל תמיר**. כשניתן פסקה-דין במישפט **עמום בן-גוריון** נגד שורת-המתנדבים, שבו הונחתה על תמיר מכה קשה, פשוט לקח תמיר את העותק היחיד של פסקה-דין, החזיק אותו אצלו והרליף לעיתונאים את הקטעים היחידים שהיו לטובתו.

■ אחרי כל ההמולה והכותרות הרעשניות ברבר 60 השעות בנעורים", נשאל **רפי איתן** — מגיבורי הפרשה והרוח — אם גיבש דיעה על הרוח. איתן, מסתבר, עוד לא קרא אותו כיום החמישי. גם **יצחק רבין**, גיבור אחר של הרוח, ישב לעיין בו כראשונה רק ביום החמישי. זה כאשר לחלק הגלוי של הרוח, לשני הרוחות (רוח ועדת אבן ורוח ועדת רוטנשטרייך-צור) היו אמורים להיות גם נספחים סודיים.

הנספח הסודי של ועדת רוטנשטרייך-צור טמון אישם במזכירות-הממשלה. אין להוציא אותו משם, וכל החפץ לעיין בו — עליו לשכת אך ורק שם. אם ברצונו להתייעץ עם מקורביו — עליו לתאר להם את הכתוב שם על-פי מיטב זיכרונו. אשר לנספח הסודי של ועדת-אבן: מרוב ורקורים סודיים וכותרות חסויות, רחו ששת המחברים את ניסוחו בכמה ימים. בגלל הניגוחים הבינמיפולגתיים, מתמשיכים הימים והופכים לשבועות. אינני מוכן לשכת עוד בוועדה, שכבר שכל מה שאמר שם — ידלוף החוצה, ועוד באורח מסולף! אמר ח"כ מענדל. "אי-אפשר להמשיך ככה, עם ההרלפות האלה..." שפך את ליבו ח"כ הליכוד, כעבור כמה שעות.

■ כשהיו ששת-החכים בבסיס-המישטרה נעורים. הגיע **למזכיר הוועדה** פתק, ובו מספר-טלפון בלתי-מוכר, מרובה-ספרות. ההורעה אמרה: נא להתקשר ל**יוסף בורג**.

הפוליטיקאי הוותיק כיכר את סן-פאולו הרחוקה על הים, השלווה והרוקרים של נעורים. החל דיון רציני, כיצד ואיפה מתקשרים. לשרות הוועדה עמד רק מכשיר-טלפון אחד. לחברי-הוועדה היה אסור להשתמש בו. הנהוג החמור, שגורו על עצמם, היה שאין ללכת אל המכשיר המפתה — הקשר עם העולם החיצון (של התיקשורת), בלא ליווי של חבר אחד לפחות של הוועדה. גם כל גיחה של **אהוד אולמרט** אל מכוניתו דרשה ליווי כזה. בורג המתין לצילצול הגואל בסן-פאולו. כיני תיים, הוועקה קצינת-מישטרה חנינית שטיפלה בחבורה. זו גימגמה שתייה לחוד-לארץ דורשת אישור מיוחד, על פי כל הנהלים. מהמטה הארצי. אז נעשה שיחת-גוביינא, התברך ח"כ בכיר, "נראה אם הוא ישלם..."

בורג הצליח לאחד נגדו את שאר ששת חברי-הוועדה, כאשר צוטט כאילו אמר שחברי-הוועדה מדליפים לו לסן-פאולו על המתרחש בוועדה.

■ מדוע הוקצבו שלושה ימים בלבד לניסוח הרוח, שחיכו לו במשך שבועות? **אליהו בן-אלישר**: "מה שלא גומרים בשלושה ימים, לא גומרים גם בארבעה" שנית, **חברי-הוועדה** היו תשושים, והתחילו לחזור על עצמם בעת ויכוחיהם. התחשבו גם ביושבי-ראש, **אבא אבן**: "הוא היה עיף, כיהא לאדם שעבר את ה-70..." הראגה הובעה, כמוכן, בעולום שם. אולם מעל לכל השיקולים האלומיים, הפיסולוגיים והעניינים, עמד שלושה שיקולים עליונים:

- בן-אלישר היה מוזמן לחגיגת בתי-מיצווה ביום השלישי בערב.
- **שמחה וויזניץ** דיניץ הומינו 30 איש לביתם ביום השלישי בערב.
- **אהוד אולמרט** רצה ללכת למישחק-הכדורגל של בית-ד' ירושלים ביום השלישי.

לכל היו ברור שאם ייצאו השלושה ממחנה-הבירור, יתחילו דיני-הוועדה לרלוף, ואמצעי-התיקשורת — לחגוג. לכן נערך מירון מעיף עם השעון של וויזניץ דיניץ **אורי מזמיליאן**.

■ פורסם כאילו הם ישנו זוגות-זוגות — שניים בחדר אחד, אחד מהליכוד ואחד מהמערך. הדמיון הלאומי עבד שעות נוספות. הכל ניסו לדמיין כיצד בילה מיכה חריש את לילותיו הקצרים עם רוד מגן, כיצד חילקו שמתה דיניץ ואליהו בן-אלישר חדר אחד, מה עשו אהרון יריב (יועץ הוועדה) ואהוד אולמרט במשך לילותיהם המשותפים, ומדוע השאירו את היושבי-ראש אבא אבן בגפנו? מדוע סירד לעצמו גם מזכיר-הוועדה, אורי רדי (שהא, אגב, אחיז של **פלר רדי**, אחד משלושת מורדי-השב"כ המודחים) חדר נפרד ולא חילק את לילותיו עם היושבי-ראש? התשובות לשאלות אלה מאכזבות. המציאות פחות מגרה את הדמיון: רדי אומנם חילק את שישית-אבן ונספחה צמד-צמד, אך אלה סודרו בדירות, ולא בחדרים. כל דירה מנתה שני חדרים, כשבכל חדר ניצבו שתי מיטות. הדבר החדיד שהיה משותף לשני החדרים היה המיקלחת והשרותים. כל איש ישן בחדר משלו, וזכה בפרטיות גמורה. לא ידוע על קטטות אידאולוגיות בשרותים או במיקלחות המשותפות.